

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 568/2020-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Žídkom, PhD., Kpt. Jaroše 13, Brno, Česká republika, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 1209/2010 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaniach vedených pod sp. zn. 11 CoE 214/2014 a sp. zn. 11 CoE 2/2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 1209/2010 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 11 CoE 214/2014 a sp. zn. 11 CoE 2/2019.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľke bolo právoplatným platobným rozkazom sp. zn. Ro 390/96 z 1. apríla 1996 vydaným Okresným súdom Frýdek-Místek v Českej republike priznané právo na zaplatenie pohľadávky vo výške 262 380 Kč s príslušenstvom proti [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka podala 3. decembra 2010 návrh na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke JUDr. Ing. Zuzane Dobrodenkovej, exekútorský úrad v Skalici. Proti uvedenej exekúcii podal včas námietky povinný – [REDAKOVANÉ], o ktorých rozhodol okresný súd uznesením z 19. decembra 2011, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a súčasne ju zastavil.

3. Proti uzneseniu okresného súdu z 19. decembra 2011 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 11 CoE 214/2014 z 18. decembra 2014, ktorým rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd až do roku 2017 vo veci nekonal napriek urgenciám sťažovateľky.

4. Vzhľadom na nečinnosť okresného súdu podala sťažovateľka predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní, ktorá bola v odpovedi z 20. novembra 2017 vyhodnotená ako dôvodná.

5. Okresný súd opätovne rozhodol o námietkach povinného uznesením z 29. júna 2018, ktorým exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Predmetné rozhodnutie sťažovateľka napadla odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 11 CoE 2/2019 z 30. apríla 2019 tak, že prvoinštančné rozhodnutie potvrdil. Sťažovateľka spoločne s ústavnou sťažnosťou podala proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie.

6. Okresný súd a krajský súd porušili základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že v exekučnom konaní vedenom na návrh sťažovateľky nevydali právoplatné rozhodnutie viac ako 8 rokov a 7 mesiacov, pričom prevažnú časť tohto obdobia rozhodovali o námietkach povinného podaných vo februári 2011. Konanie pred okresným súdom trvalo podľa sťažovateľky štyri a pol roka, konanie pred krajským súdom takmer štyri roky.

7. Z hľadiska kritérií zohľadňovaných pri posudzovaní, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, zastáva sťažovateľka názor, že exekučné konanie patrí do bežnej agendy všeobecných súdov, ide o rutinné rozhodovanie. Pokiaľ ide kritérium správania sťažovateľky, táto k zbytočným priet'ahom neprispela žiadnym spôsobom, vždy včas reagovala na výzvy súdov a doplňovala požadované dokumenty. K tretiemu kritériu, teda k postupu konajúcich súdov, sťažovateľka uviedla, že k priet'ahom došlo v dôsledku nesprávneho prvoinštančného rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené v odvolacom konaní, ako aj dlhodobými obdobiami nečinnosti oboch súdov.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 1209/2010 a postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 11 CoE 214/2014 a sp. zn. 11 CoE 2/2019 boli porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v celkovej výške 6 000 eur.

II.

Právomoc ústavného súdu

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

III.

Právne posúdenie

14. Predmetom ústavnej s'ťažnosti je námietka porušenia základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v exekučnom konaní iniciovanom s'ťažovateľkou, ktoré bolo 24. júla 2019 právoplatne skončené zastavením exekúcie ako neprípustnej. Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 11 CoE 2/2019 z 30. apríla 2019 podala s'ťažovateľka dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 Oboer 3/2020 z 8. septembra 2020 odmietol ako neprípustné.

15. Ústavný súd uvádza, že pri rozhodovaní o ústavných s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

16. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

17. Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené už 24. júla 2019, a teda v čase podania ústavnej sťažnosti (12. septembra 2019, pozn.) všeobecné súdy, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti označila ako porušiteľov svojich práv, už nemohli vykonávať žiadne úkony, a tak spôsobovať v namietanom exekučnom konaní prietáhy. Z uvedeného je zrejmé, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie sťažovateľkou označených práv postupom okresného súdu ani krajského súdu už netrvalo. Na podanie mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania (súčasne s podaním ústavnej

sťažnosti, pozn.) bola síce sťažovateľka oprávnená, ale nijako to nemení jej procesnú situáciu, teda to, že v dôsledku právoplatného skočenia veci bola jej právna istota už nastolená.

19. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu